

A. ŁASKA BOŻA JEST BEZWZGLĘDNIIE KONIECZNA

[3] Duszo, żywy obrazie Boga, odkupiona drogocenną Krwią Jezusa Chrystusa, wołą Boga wobec ciebie jest, byś stała się jak On świętą w tym życiu i chwalebna jak On¹ w życiu przyszłym.

Zdobycie świętości Bożej jest twoim pewnym powołaniem; i do tego właśnie powinny zmierzać wszystkie twoje myśli, słowa i uczynki, twoje cierpienia i wszystkie poruszenia twojego życia; albo opierasz się Bogu, nie czyniąc tego, do czego cię stworzył i teraz zachowuje.

Ach! Cóż za wspaniałe dzieło! Proch zamieniony w światło, brud w czystość, grzech w świętość, stworzenie w Stwórcę

¹ Por. Mt 5, 48.

i człowiek w Boga! O, dzieło godne podziwu! – powtarzam – ale dzieło trudne samo w sobie i dla samej natury niemożliwe; jedynie Bóg przez łaskę, łaskę obfitą i nadzwyczajną, może się z tym uporać; i stworzenie całego świata nie jest tak wielkim arcydziełem jak to...

[4] Duszo, co uczynisz? Jakie środki wybierzesz, by wznieść się tam, gdzie Bóg cię wzywa? Środki zbawienia i świętości znane są wszystkim, są wymienione w Ewangelii, wyjaśnione przez mistrzów życia duchowego, praktykowane przez świętych i konieczne dla wszystkich, którzy chcą się zbawić i dojść do doskonałości; są nimi: pokora serca, nieustanna modlitwa, całkowite umartwienie, zdanie się na boską Opatrzność, podporządkowanie się woli Bożej.²

² Sam de Montfort gdzie indziej omawia szerzej te środki, zob. np.: pokora serca: TPN 143-144; nieustanna modlitwa: MMP 184-193; całkowite umartwienie: MMP 194-202; zdanie się na Opatrzność: ACM 3-4; poddanie się woli Bożej: LPK 51-53.

[5] By praktykować te wszystkie środki zbawienia i świętości, bezwzględnie konieczna jest łaska i pomoc Boża, a łaskę tę, większą lub mniejszą, otrzymują wszyscy; nikt w to nie wątpi. Powiadam: większą lub mniejszą; bo Bóg, choć nieskończenie dobry, nie daje jednako wielkiej łaski wszystkim³, choć daje wszystkim łaskę wystarczającą. Dusza wierna wielkiej łasce dokonuje wielkiego dzieła, a z małą łaską – małego dzieła. Wartość i doskonałość łaski danej od Boga, za którą idzie dusza, stanowi o wartości i doskonałości naszych uczynków. Te zasady są niepodważalne.

³ Por. Rz 12, 6.